

Arrest

nr. 221 543 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 november 2015, verklaart er zich op 26 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 23 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ghazi Amanullah Khan (provincie Nangarhar). Toen u nog zeer jong was, verhuisden u en uw familie naar Char Bagh (district Qarghayi, provincie Laghman).

Iets meer dan vier jaar geleden werd uw vader vermoord. U vermoedt dat hij werd vermoord door uw neven of door de Taliban. Uw vader werkte namelijk als bewaker voor de buitenlanders, wat hem een doelwit voor de Taliban maakte. Met uw neven zouden u en uw familie in conflict zijn omwille van een erfenis van landbouwgrond. Mogelijks zouden uw tantes informatie over het werk van uw vader aan de Taliban hebben doorgespeeld.

Ongeveer drie à drieënhalf jaar geleden, werd ook uw broer Mub. vermoord. U bent ook niet zeker wie hem precies vermoordde. U weet wel dat hij op zoek was naar de moordenaar van uw vader.

Na de dood van uw vader werd uw moeder door iemand op de achterkant van haar hoofd geslagen. Nadien verhuisde u samen met uw familie naar het huis van een oom in een u onbekend dorp in het district Behsud (provincie Nangarhar). Hier woonde u ongeveer een jaar, totdat uw moeder u aanmaande om het land te verlaten omdat het te gevaarlijk zou zijn voor u. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om op 10 november 2015 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 26 november 2015. Uw verliet uw land van herkomst samen met uw broer Mud., maar deze werd in Iran gearresteerd en teruggestuurd naar Afghanistan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u de vijanden van uw familie vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, documenten omtrent het werk van uw vader en twee foto's waarop uw vader te zien is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 18 januari 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweektal jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan uw verklaring dat uw vader en uw broer zouden zijn vermoord. Zo dient ten eerste worden opgemerkt dat u doorheen uw gehoor voor het CGVS zeer vage en summiere verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de dood van uw vader en broer. Wat uw vader betreft, spreekt u louter het vermoeden uit dat de Taliban of een familielid hiervoor verantwoordelijk kunnen geweest zijn (CGVS, p.9). U heeft geen enkel idee of uw vader ooit bedreigd werd, maar weet alleen te vertellen dat de Taliban nu eenmaal iedereen vermoordt die voor de buitenlanders werkt (CGVS, p.10). Over de omstandigheden van de beweerde dood van uw broer Mub., heeft u al evenmin duidelijke informatie. U verklaart dat hij werd vermoord nadat hij thuis was vertrokken en twee à drie dagen niets van zich liet horen (CGVS, p.11). U denkt dat hij misschien achter de moordenaars van uw vader aanging (CGVS, p.11). Hoe hij dat dan juist deed, weet u niet te vertellen (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat iemand beter op de hoogte is van de beweerde dood van zijn vader en broer. Dat u daarover dergelijke vage en summiere verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde u bij aankomst nog dat uw vader en uw broer ontvoerd werden door de Taliban (minderjarigenfiche, motief voor de immigratie). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u zich niet kan herinneren zoiets te hebben gezegd (CGVS, p.17). De vaststelling dat u bij uw eerste contact met de asielinstanties geen melding maakte van de moord op uw familieleden, zegt echter veel over uw geloofwaardigheid.

Van de beweerde familievete bent u ook zeer matig op de hoogte, volgens uzelf omdat uw vader u hierover geen informatie wou geven (CGVS, p.11). Wat u wel weet te vertellen, is dat uw vader een conflict zou hebben gehad met familieleden omwille van landbouwgrond die werd geërfd na de dood van uw grootvader. U verklaart verder dat uw vader geen problemen wou en zijn deel van het land afstond (CGVS, p.12). Gevraagd waarom er dan toch nog problemen zouden zijn tussen uw familieleden en uw vader, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Wanneer men vraagt of u dan zelf ooit problemen ondervond omwille van dit familieconflict, maakt u alleen melding van een gevecht dat u met hen had toen u kind was (CGVS, p.12). Een gevecht onder kinderen kan bezwaarlijk als ernstig worden bestempeld. De reden dat deze familievete u in al die jaren geen persoonlijke problemen opleverde, wijt u aan het feit dat u zo vaak verhuisde: uw familie zou u dus nooit hebben gevonden (CGVS, p. 12). Dit is een markante verklaring, gezien u ook aangeeft dat u voor uw vertrek een jaar in Behsud woonde en daarvoor sinds uw kindertijd altijd op dezelfde plaats woonde (CGVS, p.4-6). Dat u moet vrezen om gevisieerd te worden omwille van een familievete, komt aldus weinig ernstig over.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw twee gehoren bij de DVZ **geen enkele melding** maakte van een familievete. U argumenteert dat u niet wist wat een interview was en dat u niet wist wat zeggen (CGVS, p.17). Echter, er mag worden verwacht dat u tijdens dergelijk gehoor de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Afghanistan ter sprake brengt. Dat u dit niet heeft gedaan, is opnieuw zeer opmerkelijk.

Dat u niet bepaald een vrees voor vervolging heeft in uw land van herkomst, toonde u enigszins zelf ook aan door na de beweerde dood van uw vader en uw broer nog langdurig in het land te hebben verbleven. Gevraagd waarom u Char Bagh niet eerder verliet, verklaart u dat niet te weten maar dat uw oudere broer dit niet wou (CGVS, p.13). Nadat u Char Bagh verliet, verklaart u nog een jaar in Behsud district te hebben gewoond (CGVS, p.4). U maakt geen enkele melding van problemen die u hier zouden zijn overkomen. U verklaart alleen dat uw moeder u op een dag aanmaande om het land te verlaten, omdat men u anders zou vermoorden (CGVS, p.12). Wanneer men u vraagt wie u dan wel zou vermoorden, moet u het antwoord schuldig blijven en verklaart u dat uw moeder u dit niet wou meedelen (CGVS, p.12). Gevraagd wie dan haar vijanden waren of wie haar op een dag op het hoofd zou geslagen hebben, antwoordt u wederom dat u dit niet weet (CGVS, p.13). Dat uw moeder, waar u nog steeds contact mee heeft, sindsdien geen problemen ondervond, maakt dat het CGVS alleen maar kan concluderen dat uw moeder blijkbaar weinig te vrezen heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat het aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de Taliban of uw familie dient te vrezen (CGVS, p.5).

Het CGVS merkt op dat uw relaas bijzonder vaag en tegenstrijdig is gebleken. U argumenteert dat u, na een operatie aan uw kaak hier in België, veel zaken vergeten bent (CGVS, p.6, 10, 23). Dat iemand zich tal van zaken niet kan herinneren omwille van een operatie, lijkt nochtans weinig aannemelijk. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat deze beweerde gevolgen kan aantonen, waardoor dit niet meer lijkt dan een blote bewering. U stelt ook dat u druggebruiker bent. Uzelf verklaart pas hier in België verslaafd te zijn geraakt aan hasjij (CGVS, p.3). Gezien uzelf ook verklaarde nuchter te zijn geweest tijdens uw gehoor bij het CGVS (CGVS, p.3), kan dit drugsgebruik allerminst een verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis omtrent de problemen die u en uw familie zouden hebben in Afghanistan. Een drugsprobleem is bovendien geen vrijgeleide voor het afleggen van leugenachtige verklaringen en het verzwijgen of geheel anders voorstellen van uw 'werkelijke' problemen.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara die u voorlegt dient uw zogezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook sterk worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk, gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de documenten die van het werk van uw vader zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat u zelf letterlijk verklaart dat u niet weet wat de inhoud van deze documenten is (CGVS, p.3). Uw desinteresse voor de inhoud van de stukken lijkt andermaal een bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw beweerde relaas en vrees. Daarnaast legt u twee foto's neer waarop uw vader zou te zien zijn. Deze foto's leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vader is. In het geval deze persoon wel uw vader zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's of documenten nog steeds geen bewijs leveren voor de beweerde dood van uw vader. Deze documenten kunnen bovenstaande beslissing aldus niet ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden.

Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid

gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook heeft u reeds een aanzienlijke werkervaring. Zo was u in Afghanistan vier jaar actief als timmerman, een beroep dat u verklaart volledig te beheersen (CGVS, p.8).

Verder verklaart u dat uw oom aan vaderszijde, Z., samen met zijn zonen in de stad leeft (CGVS, p.5 & 24). U zou er niet alleen zelf al een paar keer geweest zijn, u verklaart bovendien dat deze oom ook uw moeder soms onderdak biedt (CGVS, p.5 & 6). Gevraagd of hij u ook niet zou kunnen opvangen, antwoordt u 'misschien wel'. Men kan er van uit gaan dat hij u, zij het minstens tijdelijk, opvang kan bieden. Het lijkt bovendien mogelijk dat uw moeder en uw broers, nog steeds bij deze oom inwonen. U verklaart namelijk dat ze hier enige tijd woonden, maar dat u momenteel niet zou weten waar ze wonen (CGVS, p.5). Het lijkt er eerder op dat u probeert te verbergen dat uw familieleden daadwerkelijk nog in Jalalabad wonen, al geeft u aan dat dit best mogelijk is (CGVS, p.6). Het lijkt in ieder geval weinig aannemelijk dat u wel nog contact zou hebben met uw moeder, maar niet eens de vraag zou stellen waar ze zich zou bevinden (CGVS, p.5).

Bovendien kan worden vermoed dat u zelf ook een tijdlang in Jalalabad woonde. U verklaart dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België in een dorp in Behsud district woonde, maar zou de naam van dit dorp noch van de omliggende dorpen kennen (CGVS, p.4-6). Los van het feit dat het hoogst ongeloofwaardig is dat iemand een jaar in een dorp zou wonen zonder de naam van dit dorp te kennen, lijkt het zeer goed mogelijk dat dit dorp, volgens uw verklaringen op slechts tien à vijftien minuten wandelafstand van de Behsud-brug gelegen (CGVS, p.6), deel uitmaakt van het stedelijk gebied Jalalabad.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, herhaalde u dat uw moeder u zei dat men u zou vermoorden (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, maakt u op geen enkele manier aannemelijk dat u hoort te vrezen voor uw leven, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 maart 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 25 februari 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.2.3. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de vijanden van zijn familie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden minderjarigheid bij zijn aankomst in België, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) hij slechts vage verklaringen kan afleggen over de beweerde dood van zijn vader en zijn broer, terwijl hij op het bureau Minteh nog verklaarde dat zijn vader en zijn broer ontvoerd waren, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het overlijden van zijn vader en zijn broer in de door verzoeker geschetste omstandigheden; (iii) hij eveneens slechts vage verklaringen kan afleggen over de beweerde familievete, terwijl hij voorafgaand aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding maakte van deze familievete; (iv) hij na de beweerde dood van zijn vader en zijn broer nog gedurende lange tijd in Afghanistan bleef, terwijl hij slechts vage verklaringen kan afleggen over de reden waarom zijn moeder hem opeens toch aanmaande het land te verlaten; (v) zijn voorgehouden drugsproblemen niet als een verschoning voor de voorgaande vaststellingen kunnen gelden; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.4. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid bij zijn aankomst in België, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 18 januari 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er dienaangaande op dat leeftijd een relatief begrip is in Afghanistan, dat er geen groot verschil is tussen de leeftijd die blijkt uit het medisch onderzoek (18 jaar) en de door hem voorgehouden leeftijd (17 jaar) en dat de commissaris-generaal vooringenomen is "*door dit element en haar onderzoek niet op een objectieve wijze uitgevoerd*". De Raad wijst erop dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans kan niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 13). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij ter staving van zijn blote bewering dat leeftijd in Afghanistan een relatief begrip is. Gelet op de specifieke bescherming die wordt geboden aan minderjarige verzoekers om internationale bescherming, is het wel degelijk relevant dat verzoeker bij zijn aankomst in België, in tegenstelling tot zijn bewering, volgens het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij niet minderjarig bleek te zijn. Op welke wijze in hoofde van de commissaris-generaal enige vooringenomenheid zou kunnen blijken louter omdat deze rekening hield met de beslissing van de Dienst Voogdij, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet *in concreto* uiteengezet. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan niet enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.5. Vervolgens voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij drugsproblemen heeft die maken dat hij slechts vage verklaringen kan afleggen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nalaat enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij dermate te lijden heeft van zijn drugsgebruik dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf nuchter te zijn. In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat dit "*geen reden [mag] zijn om stellen dat er geen probleem zijn om een coherente gehoor af te leggen*", doch hij laat na dit in *in concreto* verder toe te lichten. Er kan immers vanuit gegaan worden dat verzoeker door aan te geven dat hij nuchter was hij er zelf geen probleem in zag verklaringen af te leggen. Dat verzoeker in de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud zou zijn gaan roken, vormt op zich evenmin een indicatie dat verzoeker daarbij drugs zou hebben genomen of dat hij anderszins niet langer in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud op een normale wijze te ondergaan. Er dient tevens op gewezen dat verschillende van de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen bij zijn aankomst in België (zie ook *infra*). Aangezien verzoeker verklaarde dat hij pas na zijn aankomst in België verslaafd geraakte aan het gebruik van hasjiesj (gehoorverslag CGVS, p. 3), kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er van deze verslaving nog geen sprake was ten tijde van zijn verklaringen bij zijn aankomst in België. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift, kan dan ook niet worden aangenomen dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou hebben gehandeld door het persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden.

Mede gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Het CGVS merkt op dat uw relaas bijzonder vaag en tegenstrijdig is gebleken. U argumenteert dat u, na een operatie aan uw kaak hier in België, veel zaken vergeten bent (CGVS, p.6, 10, 23). Dat iemand zich tal van zaken niet kan herinneren omwille van een operatie, lijkt nochtans weinig aannemelijk. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat deze beweemde gevolgen kan aantonen, waardoor dit niet meer lijkt dan een blote bewering. U stelt ook dat u druggebruiker bent. Uzelf verklaart pas hier in België verslaafd te zijn geraakt aan hasjiesj (CGVS, p.3). Gezien uzelf ook verklaarde nuchter te zijn geweest tijdens uw gehoor bij het CGVS (CGVS, p.3), kan dit drugsgebruik allerminst een verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis omtrent de problemen die u en uw familie zouden hebben in Afghanistan.

Een drugsprobleem is bovendien geen vrijgeleide voor het afleggen van leugenachtige verklaringen en het verzwijgen of geheel anders voorstellen van uw 'werkelijke' problemen."

2.3.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over de beweerde dood van zijn vader en zijn broer, terwijl hij op het bureau Minteh nog verklaarde dat zijn vader en zijn broer ontvoerd waren, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het overlijden van zijn vader en zijn broer in de door verzoeker geschetste omstandigheden:

"Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan uw verklaring dat uw vader en uw broer zouden zijn vermoord. Zo dient ten eerste worden opgemerkt dat u doorheen uw gehoor voor het CGVS zeer vage en summiere verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de dood van uw vader en broer. Wat uw vader betreft, spreekt u louter het vermoeden uit dat de Taliban of een familielid hiervoor verantwoordelijk kunnen geweest zijn (CGVS, p.9). U heeft geen enkel idee of uw vader ooit bedreigd werd, maar weet alleen te vertellen dat de Taliban nu eenmaal iedereen vermoordt die voor de buitenlanders werkt (CGVS, p.10). Over de omstandigheden van de beweerde dood van uw broer Mub., heeft u al evenmin duidelijke informatie. U verklaart dat hij werd vermoord nadat hij thuis was vertrokken en twee à drie dagen niets van zich liet horen (CGVS, p.11). U denkt dat hij misschien achter de moordenaars van uw vader aanging (CGVS, p.11). Hoe hij dat dan juist deed, weet u niet te vertellen (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat iemand beter op de hoogte is van de beweerde dood van zijn vader en broer. Dat u daarover dergelijke vage en summiere verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde u bij aankomst nog dat uw vader en uw broer ontvoerd werden door de Taliban (minderjarigenfiche, motief voor de immigratie). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u zich niet kan herinneren zoiets te hebben gezegd (CGVS, p.17). De vaststelling dat u bij uw eerste contact met de asielinstanties geen melding maakte van de moord op uw familieleden, zegt echter veel over uw geloofwaardigheid."

De Raad stelt vast dat verzoeker dienaangaande verwijst naar zijn mentale toestand waardoor hij niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen. In zoverre verzoeker hiermee doelt op zijn drugsproblemen en/of de operatie aan zijn kaak, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie sub 2.3.2.6.) en waaruit blijkt dat deze problemen niet kunnen worden aanvaard als verschoning voor de in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde dood van zijn vader en zijn broer. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij, naast zijn drugsproblemen en de operatie aan zijn kaak, te kampen heeft met andere mentale problemen, dient nogmaals vastgesteld dat hij nalaat enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest ter staving van deze problemen voor te leggen. Bovendien maakte verzoeker nooit eerder melding van dergelijke andere mentale problemen, zodat het hier slechts om een *post factum*-bewering gaat.

2.3.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens slechts vage verklaringen kan afleggen over de beweerde familievete, terwijl hij voorafgaand aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte van deze familievete:

*"Van de beweerde familievete bent u ook zeer matig op de hoogte, volgens uzelf omdat uw vader u hierover geen informatie wou geven (CGVS, p.11). Wat u wel weet te vertellen, is dat uw vader een conflict zou hebben gehad met familieleden omwille van landbouwgrond die werd geërfd na de dood van uw grootvader. U verklaart verder dat uw vader geen problemen wou en zijn deel van het land afstond (CGVS, p.12). Gevraagd waarom er dan toch nog problemen zouden zijn tussen uw familieleden en uw vader, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Wanneer men vraagt of u dan zelf ooit problemen ondervond omwille van dit familieconflict, maakt u alleen melding van een gevecht dat u met hen had toen u kind was (CGVS, p.12). Een gevecht onder kinderen kan bezwaarlijk als ernstig worden bestempeld. De reden dat deze familievete u in al die jaren geen persoonlijke problemen opleverde, wijt u aan het feit dat u zo vaak verhuisde: uw familie zou u dus nooit hebben gevonden (CGVS, p.12). Dit is een markante verklaring, gezien u ook aangeeft dat u voor uw vertrek een jaar in Behsud woonde en daarvoor sinds uw kindertijd altijd op dezelfde plaats woonde (CGVS, p.4-6). Dat u moet vrezen om gevisieerd te worden omwille van een familievete, komt aldus weinig ernstig over. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw twee gehoren bij de DVZ **geen enkele melding** maakte van een familievete. U argumenteert dat u niet wist wat een interview was en dat u niet wist wat zeggen (CGVS, p.17). Echter, er mag worden verwacht dat u tijdens dergelijk gehoor de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Afghanistan ter sprake brengt. Dat u dit niet heeft gedaan, is opnieuw zeer opmerkelijk."*

De Raad stelt vast dat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift enkel verwijst naar zijn drugsproblemen. Daaromtrent kan nogmaals dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie sub 2.3.2.6.) en waaruit blijkt dat deze problemen niet kunnen worden aanvaard als een verschoning voor de in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerd vete binnen zijn familie.

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker na de beweerd dood van zijn vader en zijn broer nog gedurende lange tijd in Afghanistan bleef, terwijl hij slechts vage verklaringen kan afleggen over de reden waarom zijn moeder hem opeens toch aanmaande het land te verlaten; en dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“Dat u niet bepaald een vrees voor vervolging heeft in uw land van herkomst, toonde u enigszins zelf ook aan door na de beweerd dood van uw vader en uw broer nog langdurig in het land te hebben verbleven. Gevraagd waarom u Char Bagh niet eerder verliet, verklaart u dat niet te weten maar dat uw oudere broer dit niet wou (CGVS, p.13). Nadat u Char Bagh verliet, verklaart u nog een jaar in Behsud district te hebben gewoond (CGVS, p.4). U maakt geen enkele melding van problemen die u hier zouden zijn overkomen. U verklaart alleen dat uw moeder u op een dag aanmaande om het land te verlaten, omdat men u anders zou vermoorden (CGVS, p.12). Wanneer men u vraagt wie u dan wel zou vermoorden, moet u het antwoord schuldig blijven en verklaart u dat uw moeder u dit niet wou meedelen (CGVS, p.12). Gevraagd wie dan haar vijanden waren of wie haar op een dag op het hoofd zou geslagen hebben, antwoordt u wederom dat u dit niet weet (CGVS, p.13). Dat uw moeder, waar u nog steeds contact mee heeft, sindsdien geen problemen ondervond, maakt dat het CGVS alleen maar kan concluderen dat uw moeder blijkbaar weinig te vrezen heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat het aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de Taliban of uw familie dient te vrezen (CGVS, p.5).

[...]

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara die u voorlegt dient uw zogezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook sterk worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk, gezien deze taskara de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de documenten die van het werk van uw vader zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat u zelf letterlijk verklaart dat u niet weet wat de inhoud van deze documenten is (CGVS, p.3). Uw desinteresse voor de inhoud van de stukken lijkt andermaal een bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw beweerd relaas en vrees. Daarnaast legt u twee foto's neer waarop uw vader zou te zien zijn. Deze foto's leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw vader is. In het geval deze persoon wel uw vader zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's of documenten nog steeds geen bewijs leveren voor de beweerd dood van uw vader. Deze documenten kunnen bovenstaande beslissing aldus niet ombuigen.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR "*Eligibility Guidelines*") en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (hierna: EASO "*Guidance Note*") in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met "*high profile*"-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*colletaral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "improvised explosive devices" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers geviséerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen aantonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

In de aanvullende nota stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Ook heeft u reeds een aanzienlijke werkervaring. Zo was u in Afghanistan vier jaar actief als timmerman, een beroep dat u verklaart volledig te beheersen (CGVS, p.8).

Verder verklaart u dat uw oom aan vaderszijde, Z., samen met zijn zonen in de stad leeft (CGVS, p.5 & 24). U zou er niet alleen zelf al een paar keer geweest zijn, u verklaart bovendien dat deze oom ook uw moeder soms onderdak biedt (CGVS, p.5 & 6). Gevraagd of hij u ook niet zou kunnen opvangen, antwoordt u ‘misschien wel’. Men kan er van uit gaan dat hij u, zij het minstens tijdelijk, opvang kan bieden. Het lijkt bovendien mogelijk dat uw moeder en uw broers, nog steeds bij deze oom inwonen. U verklaart namelijk dat ze hier enige tijd woonden, maar dat u momenteel niet zou weten waar ze wonen (CGVS, p.5). Het lijkt er eerder op dat u probeert te verbergen dat uw familieleden daadwerkelijk nog in Jalalabad wonen, al geeft u aan dat dit best mogelijk is (CGVS, p.6). Het lijkt in ieder geval weinig aannemelijk dat u wel nog contact zou hebben met uw moeder, maar niet eens de vraag zou stellen waar ze zich zou bevinden (CGVS, p.5).

Bovendien kan worden vermoed dat u zelf ook een tijdlang in Jalalabad woonde. U verklaart dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek naar België in een dorp in Behsud district woonde, maar zou de naam van dit dorp noch van de omliggende dorpen kennen (CGVS, p.4-6). Los van het feit dat het hoogst ongeloofwaardig is dat iemand een jaar in een dorp zou wonen zonder de naam van dit dorp te kennen, lijkt het zeer goed mogelijk dat dit dorp, volgens uw verklaringen op slechts tien à vijftien minuten wandelafstand van de Behsud-brug gelegen (CGVS, p.6), deel uitmaakt van het stedelijk gebied Jalalabad.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, herhaalde u dat uw moeder u zei dat men u zou vermoorden (CGVS, p.16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, maakt u op geen enkele manier aannemelijk dat u hoort te vrezen voor uw leven, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande stelt als volgt: “Verweerster roept aan de hand van ‘lijkt het zeer goed mogelijk’ vermoedens een intern vlucht alternatief in. Dit is niet anders dan een verkeerde toepassing van artikel 48/5, §3 Vw.”, dient erop gewezen dat het gebruik van de zinsnede “lijkt het zeer goed mogelijk” in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing zijn oorsprong vindt in het feit dat verzoeker niet kon aangeven wat de naam was van het dorp waar hij gedurende een jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond. Naast het feit dat dergelijke onwetendheid onaannemelijk is en doet vermoeden dat verzoeker zijn banden met de stad Jalalabad tracht te verhullen, maakt dat uit de verklaring van verzoeker dat dit onbekende dorp op slechts tien à vijftien minuten wandelafstand van de Behsudbrug is gelegen, blijkt dat de voormelde zinsnede dient te worden begrepen als dat redelijkerwijze moet worden aangenomen dat verzoeker gedurende een jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in het grootstedelijk gebied van Jalalabad verbleef. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER